

WIADOMOŚCI

Z POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ.

Niewłaściwy sposób postępowania przy przedłużaniu urlopów wypoczynkowych.

Prowadzona przez Wydział I Personalny Naczelnej Dyrekcji kontrola corocznych urlopów wypoczynkowych personelu P. K. K. P. wykazuje stale stosunkowo bardzo wielką ilość pracowników ubiegających się o przedłużenie przysługujących im na zasadzie przepisów obowiązujących w naszej instytucji urlopów wypoczynkowych.

Pracownicy, mylnie interpretując postanowienie przewidziane w par. 43 Przepisów służbowych, które w wypadkach wyjątkowych zezwala pracownikowi ubiegać się, przy równoczesnem dowodowem stwierdzeniu konieczności przedłużenia normalnego urlopu, wnoszą niejednokrotnie do Naczelnej Dyrekcji podania o przedłużenie, motywując je niejednokrotnie wręcz błahemi przyczynami.

Uderzającym jest przytem, że pracownicy podania tego rodzaju wnoszą zazwyczaj już w czasie wykorzystywania urlopu wypoczynkowego, a co najgorsze z reguły za późno, bo zaledwie na kilka dni przed ukończeniem przyznanego im urlopu letniego, tak, że niemożliwem jest powiadomić ich na czas t. j. przed upływem terminu urlopu, o odnośnej decyzji Wydziału I Personalnego Naczelnej Dyrekcji. W dodatku pracownicy, nie otrzymawszy skutkiem opóźnionego wniesienia odnośnego podania odpowiedzi od Naczelnej Dyrekcji na czas t. j. przed całkowitem wykorzystaniem przysługującego im urlopu, mylnie uważają się za uprawnionych przez fakt wniesienia podania o przedłużenie urlopu, do wyczekiwania odpowiedzi poza miejscem służbowem i nie zgłaszają się w terminie t. j. po upływie urlopu do służby.

Wobec tego, że ilość podań o przedłużenie urlopu wypoczynkowego i sposób ich nadsyłania zaczyna przekraczać właściwą miarę, niejednokrotnie kolidując z obowiązującymi w naszej Instytucji przepisami, i że nadto — co jest wprost charakterystyczne — uderzają stale powtarzające się motywy odnośnych prośb, wpływające z okoliczności, mających jakoby miejsce właśnie przed samym upływem urlopu odnośnego pracownika, zaznacza się co następuje:

Pracownicy, pragnący starać się o przedłużenie normalnego urlopu wypoczynkowego, winni wnosić odnośne podania, poparte odpowiednimi dowodami, do Wydziału I Personalnego Naczelnej Dyrekcji, w drodze służbowej **w zasadzie jeszcze przed rozpoczęciem urlopu**. Jedynie tylko w wypadkach, gdy potrzeba przedłużenia urlopu zaszła dopiero po rozpoczęciu tegoż ostatniego, może pracownik podanie takie wnieść przepisana drogą służbową, w czasie trwania urlopu letniego. Podanie winno być przesłane w każdym razie w ten sposób, aby odpowiedź na nie mogła drogą zwyczajnej korespondencji dojść do rąk petenta stanowczo przed całkowitem wyczerpaniem przysługującego mu urlopu letniego.

Zaznacza się przytem, że udzielenie prolongaty urlopu wypoczynkowego może mieć miejsce tylko w pewnych sporadycznych wypadkach, specjalnie na uwzględnienie zasługujących, zaś nadużywanie przewidzianego w par. 43 Przepisów służbowych postanowienia dotyczącego możliwości prolongaty urlopów wypoczynkowych, które przybierać zaczyna formy objawu chronicznego — tępić będzie z całą bezwzględnością.

Zwraca się przytem nacisk na to, że pracownik, który do dnia poprzedzającego ostateczny termin urlopu wypoczynkowego nie został zawiadomiony o decyzji Wydziału I Personalnego Naczelnej Dyrekcji w sprawie wniesionego podania o przedłużenie urlopu wypoczynkowego, obowiązany jest — **pod rygorem odpowiedzialności dyscyplinarnej** — stanąć bezwzględnie do pracy następnego dnia po upływie terminu urlopu.

Nowe banknoty niemieckie.

Bank Rzeszy wypuścił drugą serję banknotów po Mk. 100.000 z datą 1 lutego 1923 roku.

Nowa serja różni się od poprzedniej tem, że numeracja w górnym prawym rogu została opuszczoną.

Stopy procentowe stosowane przez P. K. K. P. na rachunkach walutowych.

Dla informacji podajemy poniżej stopy procentowe, płacone przez nas w obecnej chwili, aż do odwołania, na rachunkach walutowych:

od dolarów	3 $\frac{0}{10}$
„ franków fr.	3 $\frac{0}{10}$
„ franków belg.	1 $\frac{1}{2}$ $\frac{0}{10}$
„ franków szw.	1 $\frac{0}{10}$
„ funtów ang.	2 $\frac{0}{10}$
„ koron cz.	2 $\frac{0}{10}$
„ lirów wł.	2 $\frac{0}{10}$

Sprawozdanie Banku Włoskiego. (Banca d'Italia) za rok 1922.

W sprawozdaniu Banku Włoskiego rok ubiegły uważany jest za pomyślny. Odczuć się daje optymizm i ufność w rozwój przemysłu i rolnictwa oraz w naprawę skarbowości włoskiej w niezbyt dalekiej przyszłości. Jasno określony program Rządu obecnego, przeprowadzony z całą energją i zmierzający do radykalnego zmniejszenia rozchodów państwowych, przyczyni się do doprowadzenia budżetu do równowagi. Rozwój ekonomiczny, który zauważyć się daje w kraju, wywiera bardziej zbawienny wpływ na naprawę skarbowości, aniżeli by tego dokonały różne sztuczne przepisy skarbowe. Ludność państwa, którem nie wstrząsają dzięki energii władz wewnętrzne rozterki partyjne, poświęcić może wszystkie swe siły twórczej produkcji. W tych warunkach chętnie szukały kapitały zagraniczne lokaty we włoskich przedsiębiorstwach i znajdowały dogodne warunki.

Budżet Państwa wykazuje coraz mniejszy deficyt. Wynosił on jeszcze za rok 1920/21 11.758 milionów lirów, spadł w roku 1921/22 na 6.581 milionów, w roku bieżącym przypuszczalnie nie przeniesie on 4 miliardów. Pożyczki państwowe wykazują kursy zwykłe. Kurs 3 $\frac{1}{2}$ $\frac{0}{10}$ renty konsolidowanej włoskiej podniósł się z 69,87 końcem 1921 r. na 75,90 w grudniu 1922 r., kurs 5 $\frac{0}{10}$ pożyczki wewnętrznej z 74,27 końcem 1921 r. na 84,30 w grudniu 1922 r. Zwyżka ta daje się zauważyć również w pierwszych miesiącach roku bieżącego we wszystkich włoskich papierach państwowych.

Stopa procentowa bonów skarbowych z terminem 9-cio i 12-to miesięcznym uległa niższe: w lutym 1922 r. z 6 $\frac{0}{10}$ na 5 $\frac{1}{2}$ $\frac{0}{10}$, zaś w maju 1922 r. na 5 $\frac{0}{10}$.

Pożyczki konsolidowane wewnętrzne wzrosły w ciągu roku sprawozdawczego o 2,9 miliardów, równocześnie długi płynne zmniejszyły się o 700 milionów. Naj-

większym powodzeniem cieszyły się bony premjowe płatne po upływie 7 lat, wypuszczone na pokrycie odszkodowań i strat wojennych.

Długi Państwa Włoskiego przedstawiają się pod koniec roku 1922 jak następuje: długi wewnętrzne 92,5 miliardów lirów, długi zagraniczne 21,9 miliardów w zlocie czyli 90 miliardów lirów papierowych.

Bilans handlowy był bierny. Wartość dowozu wynosiła w 1922 r. 4.812 milionów (w 1921 r. 3.600 milj.), wartość wywozu 3.035,8 milionów (w 1921 r. 2.369,6 milj.).

Sprawozdanie daje bardzo szczegółowy obraz rozwoju przemysłu włoskiego. Na pierwszym miejscu stoi przemysł jedwabniany, rozporządzający kapitałem zakładowym 1 miljarda lirów i przedstawia najwyższą cyfrę w eksporcie. Dalej idzie przemysł bawełniany, konopiany, jutowy oraz szkła i porcelany. Przemysł metalurgiczny przechodził pewien okres kryzysu wskutek braku energii elektrycznej, spowodowanego suszą w ciągu zimy 1921/22. Z tego samego powodu eksploatacja sił elektrycznych i złączony z nią przemysł nie mogły rozwinąć się w pierwotnie zamierzonych rozmiarach. Wielką przyszłość rokuje przemysł chemiczny.

Zbiór zboża wynosił 43.692.000 centnarów metrycznych. Import zboża zmniejszył się o 2 miliony centnarów w stosunku do roku 1921.

Produkcja wina zmniejszyła się w porównaniu do roku poprzedniego wskutek wielkiej suszy. Eksport wina stoi obecnie znacznie poniżej normy przedwojennej.

Kurs lira ulegał niezbyt znacznym wahaniom. W stosunku do funta sterlinga, dolara i franka szwajcarskiego był następujący: w grudniu 1921 r. Londyn 93,91, New-York 22,70, Szwajcaria 440, w grudniu 1922 r. Londyn 91,54, New-York 19,89, Szwajcaria 374,54.

Wielkie usługi oddawał Skarbowi oraz całemu krajowi Instytut Narodowy dla Kursów Zagranicznych. Stawiał on do dyspozycji Rządu dewizy na pokrycie zobowiązań zagranicznych, równocześnie ściśle przestrzegał, aby spekulacje walutowe na rynkach wewnętrznych nie wywierały ujemnego wpływu na walutę włoską. W roku ubiegłym Instytut brał udział w subskrypcji Pożyczki Austrijskiej oraz podpisał pewną kwotę na kapitał akcyjny Narodowego Banku Austrijskiego.

Przywilej emisji banknotów posiadają we Włoszech trzy banki, a mianowicie: Banca d' Italia, Banco di Sicilia i Banco di Napoli. Termin przywileju emisji, który dla powyższych banków upływa z dniem 31 grudnia 1923 r., został przedłużony do 31 grudnia 1925 r. Ogólny obieg banknotów wymienionych trzech banków zmniejszył się w ciągu roku 1922 z 19.208,9 na 18.012 milionów lirów (z tego w Banku Włoskim na 13.921,586.700 lirów). Na cyfrę 18.012 milionów składają się emije przeznaczone na cele handlowe w sumie 9.935,4, oraz emisje na cele państwowe w sumie 8.076,6 milionów lirów.

Bank Włoski należy do stworzonego w roku 1921 Konsorcjum dla Subwencjonowania Walorów Przemysłowych. W obecnym kapitale zakładowym 125 milionów lirów udział Banku Włoskiego wynosi 18,850.000 lirów. Konsorcjum udzieliło swoim udziałowcom w roku ubiegłym pożyczek na papiery przemysłowe, towary, waranty i weksle na ogólną sumę 767,8 milionów lirów.

Przechodząc do szczegółów cyfrowych zaznaczamy:

w aktywach w milionach lirów

Zapas kruszców	959,7
Portfel	4.635,3
Pożyczki na zastaw	2.533
Dług Państwa	5.595,9

w pasywach w milionach lirów

Obieg biletów Banku	13.921,5
Zysk	37,3

Zapas Kruszców wynosił na 31 grudnia 1922 r. L. 959,733.485, w tem złota na L. 883.900. Przybyło w ciągu roku 1922 35,376.503 lirów w złocie.

Ogólna liczba zdyskontowanych weksli wyniosła w ciągu roku 1,158.506 sztuk na L. 17.668,892.000. W stosunku do roku 1921 wzrost dyskonta wynosił 348.000 sztuk weksli na sumę L. 3,629,009.000.

Stopa procentowa od dyskonta wynosiła do 10 lipca 6%, a następnie 5 $\frac{1}{2}$ %.

Pożyczki na zastaw wynosiły w ciągu roku L. 18.563 milionów lirów, podczas gdy w roku poprzednim wynosiły one 20.790 milionów.

Obroty Izby Rozrachunkowych w Rzymie, Genui, Florencji, Medjolanie i Trieście wynosiły ogółem w roku sprawozdawczym 577.916 milionów lirów, w tem obroty gotówkowe stanowiły tylko 2,06%.

Personel bankowy liczył 2.821 pracowników etatowych oraz 108 nieetatowych.

Kapitał akcyjny Banku Włoskiego wynosi 240,000,000 lirów podzielonych na 300.000 akcji po 800 lirów. Na 31 grudnia 1922 r. były one w posiadaniu 11.474 akcjonariuszów, z których 203 posiadających 4.807 akcji zamieszkiwało zagranicą.

Dywidenda za rok ubiegły wynosiła 60 lirów od akcji.

Ruch służbowy.

Przyjęto do służby urzędników nieetatowych kat. „A”.

Dr. Kozłowski Arnold	urzędnik	do	Centrali w Warszawie.
Turowski Leon	„	„	„
Federowski Mieczysław	„	„	Oddziału Głównego.
Firla Jan	„	„	„
Litaniuk Aleksander	„	„	„
Wójcik Tadeusz	„	„	w Białymstoku.
Sobel Michał	„	„	w Bielsku.
Wiszniewski Roman	„	„	w Bydgoszczy.
Kardas Józef	„	„	w Kaliszu.
Gałużka Bohdan	„	„	w Krakowie.
Dunajski Adam	„	„	w Łodzi.
Studnicki Stanisław	„	„	w Przemyśle.
Januszewski Tadeusz	„	„	w Wilnie.

Przeniesienia.

Praisler Zdenko	urzędnik	z Oddz. w Drohobyczu do Oddz. w Jaśle.
Dobrzeńiecki Stanisław	„	z Oddz. w Tczewie do Oddz. w Poznaniu.

N o m i n a c j e.

Kliks Leon	urzędnik	Oddziału w Grodnie mianowany Zast. Dyrektora Oddziału w Grodnie.
Fallenbüchl Karol	st. kontroler	Oddziału w Przemyśle mianowany Zast. Dyr. Oddz. w Przemyśle.
Dr. Burger Antoni	firmant	Oddziału w Stanisławowie mianowany Zast. Dyr. Oddz. w Stanisławowie.

**Naczelną Dyrekcja
Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.**